

PRIN SPIRITUL MEU ZICE DOMNUL

„Nici prin forță, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice DOMNUL oștirilor”
— Zaharia 4:6.

După înălțarea la cer a Răscumpărătorului lor, aflăm o mică ceată de credincioși adunați „în camera de sus” în orașul Ierusalim. Toți aceștia sunt oameni modești din clasa de jos. Spiritul rugăciunii le umple sufletul. Ei doresc serios să-și îmbroșeze spiritul cu tot ce Învățătorul le-a vorbit, și Cuvintele Sale de pe urmă au fost: „rămâneți în cetate (Ierusalim) până veți fi îmbrăcați cu putere de sus”. (Luca 24:49) Conform acestei îndrumări, ei au petrecut zece zile în comunitate spirituală; acesta este un timp de laudă, rugăciune și mărturisire, și ei au rămas laolaltă într-o armonie frumoasă. Apoi zilele de așteptare s-au sfârșit, și iată, au venit Rusaliiile. Ei au văzut puterea promisă din cer, care le-a adus o iluminare admirabilă — pace și bucurie. Astfel ni se prezintă Biserica — ca model în toată curățenia ei originală la Rusalii. Noi întrebăm: Care a fost secretul farmecului și învingerii al acestei Biserici primitive, care a rămas până în ziua de azi cea mai mare dintre toate Bisericile cu privire la puterea și rodirea ei spirituală? Răspunsul dat de cineva la această întrebare este folositor:

„Aceasta nu a fost numărul, deoarece ea număra numai o sută douăzeci de membri. Aici nu existau scaune în Biserică, împodobite cu perne de culoare stacojie, nici ferestre pictate; de fapt nu exista nici un fel de clădire bisericească; această Biserică nu avea bani în visteria ei și nici casier; ea nu avea cor și nici orgă, nici preot numit sau predicator plătit. Ea nu avea bătrâni, diaconi, îngrijitori, nici școli de duminică sau societăți misionare și nici organizații oficiale sau neoficiale sau ceva de felul acesta. În această Biserică nu exista nimic din ceea ce noi am numi o Biserică.

„Ce predicator ar dori să fie numit la o astfel de Biserică? Ce avea ea? Ea avea armonie; ea avea 120 de suflete, care se adunau cu pasiune într-o mare cugetare; a fost numai un canal deschis, liber de toate piedicile omenești, prin care Spiritul lui Dumnezeu se putea revărsa în mod deplin, fără nici o piedică. O astfel de Biserică a fost adăpată și inundată cu puterea de la Rusalii și va fi în toate timpurile”.

Venirea puterii dumnezeiești asupra ucenicilor la Rusalii și adăparea credincioșilor cu Spiritul Sfânt, a „puterii de sus”, fără îndoială ridică această ceată de credincioși asupra tuturor din tot timpul Evangheliei și reprezintă primul act al îngrijirii divine, care rezultă ca un rod al morții și învierii Domnului nostru Isus Cristos.

A fost cu totul potrivit ca aceia, care au fost chemați pentru înaltul oficiu de Preoți și Regi ai lui Dumnezeu, aceia, care trebuia să fie uneltele Sale pentru a aduce lumii eliberarea, să se facă părtași la o astfel de ungere. Tot astfel a fost și în timpurile trecute, când Dumnezeu trata cu Israel ca poporul Său sfânt și când El îi trata pe ei ca Împărăția Sa, ungând pe regii lor cu uleiul sfânt ca un simbol al aprobării și autorizării dumnezeiești. Tot astfel a fost cazul și cu aceia ce i-a așezat ca înalți preoți între preoțimea lui Israel. Uleiul sfânt a fost turnat pe capul lor și astfel a reprezentat așezarea și introducerea lor în oficiu. Regii și preoții lui Israel au fost un tip al regalității și al preoțimii, care în timpul acestei Vârste este în proces de dezvoltare care sunt numiți și „făptură nouă”. — 1 Petru 2: 9.

Voi veți primi putere

În seara din urmă a vieții Sale pământești, Mântuitorul a vorbit multe apostolilor, care n-a făcut o impresie adâncă numai asupra acestora, ci și asupra acelor care aveau să citească istoria sfântă mai târziu și în baza Cuvântului Său să creadă în El. El a spus apostolilor clar, că trebuie să plece de la ei și că ei acuma nu pot merge cu El. Misiunea Sa pentru acest pământ a fost aproape sfârșită; El acuma își va lua rămas bun de la ei; dar despre aceea că, casa Tatălui din cer are multe locuințe, și că plecarea Lui de la ei nu va însemna o despărțire pentru totdeauna, ci că El după un timp iar va veni și-i va lua la Sine, că în timpul absenței Sale El le va pregăti un loc ca în cele din urmă să poată fi și ei acolo unde este El.

Mântuitorul le-a spus mai departe, că în decursul absenței Sale ei nu vor rămânea nemângâiați; El nici măcar în treacăt nu-i va lăsa fără ajutor: „Și Eu voi ruga pe Tatăl și El vă va da un alt Mângâietor, care să fie cu voi pentru totdeauna, Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi îl cunoașteți, căci rămâne cu voi și va fi în voi. Nu vă voi lăsa orfani, voi veni la voi.” — Ioan 14:16-18.

Și nu a fost aceasta oare cea putere de sus, despre care Isus a vorbit după învierea Sa, când a condus pe ucenicii Săi până în Betania și cu mâinile ridicate a exprimat binecuvântarea despărțirii Sale asupra lor: „Ci voi veți primi putere, când va veni Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului.” — Fapte 1:8.

Aceste cuvinte în mod rațional nu puteau fi înțelese ca și când ar vorbi despre trimiterea unei persoane, care ar fi deosebită de El și de Tatăl; ci cuvintele Sale: „Iată Eu sunt cu voi în toate zilele” dau de înțeles că Mângâietorul promis sau Spiritul Sfânt va fi o putere, care vine de la El Însuși și de la Tatăl; o putere sfântă, o influență, care de fapt va fi exercitată de o persoană — de Dumnezeu — în și asupra copiilor Săi primiți din nou. Această putere de sus a trebuit să reprezinte o ungere de la Cel Sfânt; ea trebuia să reprezinte ungerea sau împuternicirea, să primească marea însărcinare de la Dumnezeu ca martori pentru adevărul Evangheliei, pentru toți acei care au urechi de auzit. Fără această ungere sfântă ei nu ar fi putut face nimic; ei ar fi fost fără ajutor și fără putere, dacă această putere luminătoare nu le-ar fi deschis mintea și nu le-ar fi dat putere și curaj pentru a îndeplini voința divină. De aceea, Isus a învățat pe ucenicii Săi în timp ce era cu ei: „Rămâneți în Ierusalim și așteptați, până veți fi îmbrăcați cu putere de sus”; fiindcă această putere este cu totul indispensabilă (de neapărată trebuință). Fără aceasta ei ar fi fost cu totul incapabili să ducă ceva la îndeplinire.

Descoperirea admirabilă a Spiritului

Noi trebuie să privim numai asupra schimbărilor admirabile ce au venit cu binecuvântarea Rusaliilor asupra Bisericii, pentru a ne convinge să Spiritul Sfânt pentru ei, înseamnă tot ce Isus a promis. De fapt el a fost mângâietor; el le-a dăruit o privire spirituală și le-a ușurat inimile; el desigur le-a dăruit putere, îndrăzneală și curaj și a schimbat cu totul mintea acelor oameni, care câteva zile mai înainte, cu ocazia morții Învățătorului lor, au fost atât de fricoși și încurcați la minte, atât de slabi în credință și atât de nepricepuți. S-a întâmplat deci cu apostolii și cu Biserica primitivă ceea ce s-a întâmplat cu Isus la botezul Lui în Iordan. Noi citim că Lui i s-au deschis cerurile — i s-a dăruit în chip deosebit înțelepciunea cerească, cunoștința spirituală și înțelegere sau pricepere în planul lui Dumnezeu. Aceasta s-a întâmplat numai cu aceia, care au primit binecuvântarea Spiritului. Ei au privit deci adânc la unele lucruri vorbite de Domnul Isus când era încă cu ei; au înțeles acuma de ce n-a vrut El să stabilească o Împărăție pământească pe când era încă în trup; ei au recunoscut necesitatea suferințelor și a jertfei Sale, și ei au înțeles însemnătatea chemării lor de ucenicie, pentru a urma în urmele lui Cristos și a purta crucea. Spiritul i-a învățat că aceasta este calea care-i poate pregăti pentru a ajunge părtași în Împărăția spirituală a Răscumppăătorului lor. Într-adevăr, partea Noului Testament care ne povestește întâmplările și dezvoltările după aceea zi însemnată ne dă o descriere despre înrăurirea Spiritului Sfânt și despre îndeplinirea Cuvântului lui Isus: „Iată Eu sunt cu voi în toate zilele”. Și dacă noi urmăm istoria poporului lui Dumnezeu din zilele apostolilor prin toate timpurile întunecate de persecuție și de suferințe, atunci vedem că pentru cei credincioși în tot timpul s-a îndeplinit făgăduința Învățătorului.

Se neglijează „așteptarea în Ierusalim”

Cât de clar este totuși, că orice greșală în Biserică, orice înfrângere aparentă, orice nestatornicie în mărturisirea creștinească și orice decădere a creștinilor mărturisitori în decursul celor 19 secole, se datorește neglijenței de a câștiga ungerea de sus. Toate încurcăturile, toate îndoielile și toate întunecimile din poporul recunoscut al lui Dumnezeu, toate certurile și neînțelegerile și toate deosebirile se întâmplă din cauza neglijenței de a ne aduce în acea stare din inimă și comuniune cu Cristos în care se poate îndeplini făgăduința Spiritului Sfânt. Cu alte cuvinte: mulțimea totdeauna a greșit în ce privește „așteptarea în Ierusalim”, pentru a fi umpluți cu putere de sus.

Lucrul important pentru toți aceia care și-au mărturisit consacrarea și predarea lor Domnului, adevărații ucenici, este lucrul Spiritului Sfânt în inima fiecăruia. Observă schimbarea ce s-a întâmplat cu acești ucenici care au așteptat în sala de sus la Rusalii: Toată privirea lor a fost schimbată. Ei au recunoscut marea trebuință a sfințirii lor personale, a curățirii și renașterii prin Spiritul Sfânt; schimbarea lor în caracterul lui Cristos prin Spirit și în cele din urmă pregătirea lor pentru a fi părtași la prima înviere.

Această importantă instrucțiune despre slujba și datoria Spiritului în Biserică, se poate vedea clar în Tabernacolul din pustiu și după aceea în Templul lui Solomon.

Sfetnicile de aur așezate aici după îndrumarea Domnului, nu au fost șapte, ci unul cu șapte brațe. El reprezintă pe întreaga Biserică în decursul acestei Vârste Evanghelice. În Apocalipsa ni se prezintă acest candelabru, dar părțile sale sunt despărțite. Potrivirea și legătura acestor părți este arătată prin Răscumppăătorul nostru, Marele Preot antitipic. Sfeșnicul reprezintă pe poporul Domnului în decursul acestei Vârste Evanghelice. Uleiul reprezintă pe Spiritul Sfânt, și lumina reprezintă iluminarea Spiritului Sfânt. Astfel Biserica face să strălucească lumina vieții, lumina care luminează în întuneric și care după îndrumarea Domnului trebuie să

lumineze înaintea oamenilor, pentru ca văzând faptele voastre bune să mărească pe Tatăl vostru care este în ceruri.

Luminarea mărturiei Spiritului

Cu privire la sfeșnicile de aur, care au fost o parte a împodobirii Tabernacolului din pustiu citim: „Și Domnul a vorbit lui Moise, spunând: «Vorbește-i lui Aron și spune-i: Când vei așeza candelile în sfeșnic, cele șapte candelile vor trebui să lumineze în partea dinainte a sfeșnicului.»” (Numeri 8:1, 2) Însemnările făcute de un om a lui Dumnezeu se par vrednice de atenție: aceste șapte candelile reprezintă lumina Spiritului în mărturie. Ele au fost în legătură cu tulpina candelabrului care reprezintă pe Cristos, care conform persoanei și operei Sale este temelia activității Spiritului în Biserică. Toate atârnă de Cristos. Dar aceasta nu e tot ce noi învățăm din acest simbol. „Cele șapte candelile vor trebui să lumineze în partea dinainte a sfeșnicului”. Dacă exprimăm acest chip în limbajul Noului Testament, atunci trebuie să citim Cuvintele Domnului nostru: „Tot așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre drepte și să preamărească pe Tatăl vostru care este în ceruri.” (Matei 5:16) Oriunde lucește lumina adevărată a Spiritului, totdeauna se va vedea o clară mărturie pentru Cristos. Atenția nu se va trage asupra sa însuși ci asupra Domnului; și prin aceasta Dumnezeu va fi glorificat. „Cele șapte candelile să lumineze în partea dinainte a sfeșnicului ... ”

„Să meditim deci adânc în tot timpul pentru ca totdeauna să ne reținem de la toate lucrurile care arată gloriificarea omenească sau a noastră proprie, gloriificarea faptelor, cuvintelor și cugetelor noastre. Să cercetăm tot mai mult calea liniștită și nepătrunzătoare pe care ne conduce Spiritul blând al lui Isus, pentru ca astfel, umblând pe această cale, să-i servim Lui. Cu un cuvânt, să rămânem în Cristos și astfel să primim uleiul curat zi după zi și ceas de ceas, ca lumina noastră să lumineze în mod automat spre lauda Sa, prin care primim toate și fără de care nu putem face nimic”.

Când Pavel s-a rugat pentru ca Biserica să crească în cunoștința spirituală și să se dezvolte pentru ca să se poată, înțelege lungimea și lățimea, adâncimea și înălțimea înțelepciunii dumnezeiești, desigur El a exprimat prin aceasta dorința adâncă a inimii sale, ca ei să poată gusta deplina moștenire promisă lor în mod drept, pentru că ei au primit invitația de a trăi și a umbla cu Cristos în această lume, ca la timpul convenit să se poată dovedi vrednici a se numi moștenirea și Mireasa Sa pe trepta existenței spirituale. Și de fapt, ce îngrijiri bogate sunt pregătite pentru clădirea, întărirea și paza Bisericii Sale în decursul timpului peregrinajului lor pământesc!

Pentru cine este Cristos astfel prezent

„Gătit deplin spre tot lucrul bun” — astfel exprimă apostolul cugetul îngrijirii divine pentru poporul lui Dumnezeu. Aceasta este numai o altă formă pentru a arăta puterea prezenței lui Cristos la urmașii Săi în tot timpul Evanghelic. Ce cugetare plină de binecuvântare și mângâiere! Că Cristos prin Spiritul Său locuiește în cei ce Tatăl i-a dăruit Lui, El care are cea mai desăvârșită înțelegere de inimă pentru noi și cea mai adâncă iubire, care este îmbrăcat cu toată puterea în cer și pe pământ, pentru a face cu mult mai mult pentru ei decât ei ar putea cere și gândi. Dar cui este, dăruită conducerea Spiritului în felul acesta? Cu cine rămâne Cristos într-o astfel de comuniune continuă pe drumul vieții Sale? Nu cu acela care este zdrobit și umilit la inimă, care trăiește pentru El și care în continuu are parte în prezența Tatălui și a Fiului? Ar putea ca un creștin care trăiește într-o astfel de comuniune să nu guste bucuria Domnului? Nu. Dacă el primește făgăduințele cu credință și le însușește, atunci desigur că El va gusta bucuria Domnului; și cu cât își însușește mai mult această făgăduință, cu atât mai mult va observa îndeplinirea ei și va gusta bucuria ei peste măsură de mare; pentru că în prezența Domnului este plinătatea bucuriei în orice situații și împrejurări ar trăi cineva.

Din astfel de experiențe binecuvântate și din siguranța credinții câștigată în mijlocul ostenețelor sale, a strigat Pavel: „Cine va ridica vreo acuzație împotriva aleșilor lui Dumnezeu? ... Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necaz, sau strâmtorare, sau prigonire, sau foamete, sau lipsă de îmbrăcăminte, sau primejdie, sau sabie? ... Totuși, în toate acestea, noi suntem mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit. Căci sunt bine încredințat că nici moarte, nici viață, nici îngeri, nici stăpâniri, nici cele de acum, nici cele viitoare, nici puteri, nici înălțime, nici adâncime, nici o altă creatură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru.” Noi vedem bine că făgăduințele lui Dumnezeu, conform cărora Spiritul Tatălui și al Fiului a trebuit să fie în tot timpul și prin toate împrejurările cu El, s-au îndeplinit în Marele apostol. Și aceasta se va întâmpla cu toți aceia care se încred puternic în Domnul. Care suflet să nu se bucure chiar în mijlocul tulburărilor și al necazurilor în conștiința binecuvântată a prezenței neîntreruptă a Spiritului Sfânt și în o credință care pune stăpânire pe făgăduințele peste măsură de mari și

scumpe ale lui Dumnezeu? Iubiților, să nu trecem cu vederea privilegiile noastre! Să prețuim favoarea lui Dumnezeu și s-o căutăm din toată inima, amintindu-ne de îndemnul: „Căutați și veți afla; bateți și vi se va deschide”.

„Der Herold”, Mai 1924